

**Александар
ВУЧЕВСКИ**

НИЕ И ОЛИМПИЈАДАТА

Олимписките игри во Пекинг се веќе зад нас. Во шеснаесетте августовски дена бевме сведоци на врвни спортски остварувања. Се постигнуваа исклучителни резултати: поставени се десетици нови рекорди. Несекојдневно уживање беа телевизиските преноси од олимписките натпревари. Олимпијадата ќе ни остане во сеќавањето како вистински визуелен спектакл. Сите се согласија дека тоа се најдобро организирани игри до сега, за кои Кинезите потрошија неверојатни 42 милијарди долари.

Но, Олимписките игри веќе одамна не се само спортски случувања. Нив традиционално ги следи и сенката на актуелната светска политика. Последниве триесеттина години речиси и нема Олимпијада, која не била оптоварена со работи кои немаат никаква врска со спортот: бојкоти, судири и политички тензии. Вакви и слични контроверзи не ги заобиколија ниту овие Олимписки игри. Во месеците пред почетокот на Игрите бевме сведоци на масовни протести на активистите кои се борат за независност на Тибет. Се изнагледавме сцени, во сите светски градови, во кои олимпискиот факел повеќе пати беше напаѓан од протестантите. Кина, исто така, беше критикувана и за нарушените човекови права и за цензурата. А како врв на сè ова се случи и воениот конфликт меѓу Русија и Грузија, токму пред отворањето на Олимпијадата. Дури и нашиот спор со Грција стана дел од олимписката агенда.

Церемонијата на отворањето на Игрите беше повеќе од спектакуларна. На неа беа присутни речиси сите светски државници и владетели. Почнувајќи од најмоќните велесили до најмалите островски државички. Во Пекинг присуствуваа многу претседатели, премиери, кралеви и принцови. Но, од нашата држава не присуствуваше никој. Ниту претседателот Црвенковски, ниту премиерот Груевски не најдоа потреба да заминат на најголемиот собир на светските лидери по Генералното собрание на Обединетите нации. Ова беше огромен дипломатски пех бидејќи на маргините, на отворањето на Олимпијадата, се случија стотици официјални и неофицијални средби меѓу државниците. Токму сега, во последната фаза од спорот со нашиот јужен сосед, дипломат-

ските контакти ни се повеќе од потребни, макар тие да биле и неформални и на маргините на еден глобален спортски настан. Тие денови Пекинг беше седиштето на севкупната светска дипломатија.

Уште потажна беше сликата кога нашите спортисти се појавија на дефилето и немаше кој да ги поздравува од свечената ложа. За споредба, претседателите на Србија и на Хрватска, Месик и Тадиќ, на нозе го проследија претставувањето на нивните екипи.

Што се однесува до македонското спортско учество на Игрите, тоа беше повеќе од скромно. Веќе неколку олим-

Од осамостојувањето до денес нашиот спорт падна на најниско можно ниво. И додека спортистите на нашите соседни држави се вратија дома со грст медали, ние се тешиме дека "толку ни се можностите".

Јасно е дека за врвен спорт се потребни огромни вложувања и посветеност. Не можеме да очекуваме резултати без обезбедени основни услови за работа. Спортската инфраструктура со години е запоставена и оставена да пропаѓа. Повеќето сали, стадиони и базени со кои располагаваме, речиси се неупотребливи. Ваквата негрижа доведе до тоа младите веќе воопшто да не

**НИКОЈ ОД НАШИОТ ДРЖАВЕН ВРВ НЕ
НАЈДЕ ЗА ПОТРЕБНО ДА ПРИСУСТВУВА НА
ОТВОРАЊЕТО НА ОЛИМПИЈАДАТА ВО ПЕКИНГ.
ТОА НАЈДОБРО ГО ОПИШУВА НАШИОТ ОДНОС
КОН СПОРТОТ И КОН СПОРТИСТИТЕ.**

пијади по ред тоа е само симболично. На секој нов олимписки циклус имаме сè помалку и помалку спортисти. Се плашам дека на некој од наредните дефилае ќе се појавиме само со еден спортист, кој ќе биде знаменосец. Нашите се појавуваа на терените водени од максимата "важно е да се учествува" и најчесто беа на последните места во своите дисциплини.

Реално, повеќе и не можевме да очекуваме во ситуација кога само двајца наши спортисти успеаја да обезбедат олимписка норма за натпревар. Останатите се натпреваруваа во Пекинг, исполнувајќи ги квотите наменети за земји кои немаат развиен спорт. За жал, моментно и Македонија е таква земја.

се интересираат за спорт. Дури и новата сала во Скопје, која неодамна беше изградена, е недостапна за нашите клубови и репрезентации, бидејќи нејзиното користење е прескапо за спортските сојузи, кои и така се на работ на опстојувањето.

На македонскиот спорт му треба итна инфузија. Не празни ветувања туку вистинска стратегија за обновата. Денес за младите повеќе не е предизвик да се занимаваат со спорт. Токму тие треба повторно да се мотивираат. Новата Олимпијада во Лондон 2012 година и не е така далеку. Таа е последниот рок нешто да поправиме. Во спротивно ќе си останеме спортски фенерџии.